

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 21. ŠTEV. 3.

MAJ - JUNIJ. 1925.



Papež Pij XI.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○



POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

VSEBINA:

Don Bosco in misijonstvo. — Salezijanske obrtne šole. — Važna stoletnica. — Za misijonske poklice. — Oltarji svetišča Marije Pom. na Rakovniku. — V obrambo nedolžnosti. — Kaj dela dober sal. sotrudnik in dobra sal. sotrudnica? — Iz naših misijonov. — Čudež krščanske ljubezni na Kitajskem. — Šaštin (Češko-slovaška). — Po salezijanskem svetu. — Praznik Marije Pomočnice. — Milosti Marije Pom. — Spored praznika Marije Pom. na Rakovniku. — Razno.

SLIKE: Spomenik Dominika Savia v Sarià- Špansko. — Shiu - Chow (Kitajsko). Izlet telovadnega društva „Dominik Savio“ — Misijonska postaja v Kafubu (Belg. Kongo). — Šaštin (Češko-slovaška). — Zavod in cerkev presv. Srca Jezusovega v Rimu.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V maju: 1, 3, 7 — 2. 7, 18 — 3. 6, 2 — 4. 3, 21 — 18. 2, 10 — 19. 5, 22 — 20. 2, 9 — 21. 9, 17 — 5. 4, 9 — 6. 1, 21 — 7. 2, 4 — 8. 5, 11 — 7. 31 — 22. 6, 26 — 23. 6, 28 — 24. 3, 30 — 25. 7, 3 — 26. 2, 18 — 27. 8, 23 — 28. 7, 11 — 29. 1, 25 — 30. 9, 15 — 31. 8, 19.

Novi častilci in častilke.

8. 5, 11 — Vindiš Albina — Dornik Marija — Dijak Ana — Škorjanc Marija —

V juniju: 1. 4, 17 — 2. 5, 9 — 3. 9, 12 — 4. 7, 29 — 5. 7, 10 — 6. 3, 15 — 7. 8, 5 — 8. 7, 24 — 9. 1, 11 — 10. 2, 2 — 11. 2, 26 — 12. 4, 21 — 13. 2, 7 — 14. 5, 22 — 15. 2, 4 — 16. 2, 25 — 17. 9, 30 — 18. 7, 18 — 19. 1, 27 — 20. 6, 20 — 21. 1, 3 — 22. 1, 14 — 23. 4, 24 — 24. 4, 16 — 25. 5, 23 — 26. 1, 6 — 27. 5, 1 — 28. 9, 8 — 29. 8, 19 — 30. 3, 28 — 31. 6, 13.

V juliju: 1. 6, 14 — 2. 4, 20 — 3. 3, 5 — 4. 2, 16 — 5. 8, 2 — 6. 5, 8 — 7. 2, 13 — 8. 4, 7 — 9. 4, 17 — 10. 1, 29 — 11. 3, 4 — 12. 5, 24 — 13. 4, 1 — 14. 7, 12 — 15. 4, 6 — 16. 1, 27 — 17.

Umriti:

Vlč. g. Dr. Medved Anton, Maribor. — Vlč. g. Sever Avgust, Ljubljana. — g. Remic Ivan, nadučitelj, St. Jurij — g. Berthold Kristina, učiteljica, Pilštanj — Schweighofer R., Maribor — Velerič Marija, Boračova, p. Radenci — Žibert Metka, Mekinje — Krt Mana, Orehovje pri Kranju — Sajovec Mana, Orehovje pri Kranju — Srečnjak Neža, Kal-Dol pri Hrastniku — Pregelj Uršula, Štepanja vas — Migler Helena, Ljubljana — Motoh Matevž, Rogaska slatina — Novak Franja, Dobropolje.

Življenjepis častitljivega Janeza Bosca - bo tekom 14 dni dovršen. Kdor ga želi, naj ga takoj naroči v „Salezijanskem zavodu na Rakovniku v Ljubljani.“ Življenje je zelo zanimivo in vsak ga bo z veseljem prečital. Obsega nad 150 strani, na lepem belem papirju. Stane zaenkrat samo 10 (po pošti 11) dinarjev. — Kdor ga naroči, se mu skupno s knjigo pošlje položnica za pošiljatev denarja.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Častilci in častilke Marije Pomočnice!

Dne 24. maja bo naš veliki dan; obhajali bomo z vso slovesnostjo **praznik Marije Pomočnice**. Prvikrat v novem svetišču. Zberimo se v veličastnem številu okoli naše nebeške Kraljice, da izprosimo njenega blagoslova našim družinam, našim domovom, naši mili domovini!

Z vsem srcem Vam kličemo: **Na svidenje pri Mariji Pomočnici!**



Don Bosco in misijonstvo.

Ideja misijonstva je tako vzvišena, tako plemenita, da ni čuda, če se je polastila premnogih velikih duhov, ki so se odlikovali v zgodovini katoliške cerkve po sveto-
sti, delavnosti in vseobsegajoči ljubezni do bližnjega.

Tudi don Bosco je gojil misijonsko misel že od mladih nog. Njegov ideal je bil, posvetiti se popolnoma in izključno mladini. Toda kje? O tem dolgo ni imel jasnega pojma; a neprestano mu je hodilo na misel: v misijonskih deželah, med pogani, tam je mladina najbolj zapuščena, tam bom najuspešneje deloval za njeno blaginjo. Star 18 let je sklenil stopiti v frančiškanski red, v prepričanju, da bo v tem redu najlaglje dosegel svoj namen. Le po nasvetu bl. Cafassa je opustil svojo namero. Ko je bil posvečen v duhovnika, mu je misijonska misel zopet zažarela pred duhovni-
mi očmi. Vprašal je zopet za svet svojega duhovnega voditelja in svetovalca bl. Cafassa. Tudi to pot mu je ta sveti mož, razsvetljen od Boga, dal odločen odgovor: „Vi ne pojdete v misijone!“ Don Bosko se je vdal in prosil Boga, naj mu pokaže pot, ki mu jo je hoditi in kraj, kjer naj vrši poslanstvo, za katerega se je čutil poklicanega.

Ker ni bilo odločitve od nikoder, se zopet odloči za redovniški stan, ki se mu je zdel najprimernejši za njegove velikopotezne načrte. Že se predstavi bl. Cafassu, da bi se od njega poslovil. Toda dobil je zopet odgovor: „Nikamor ne smete; tu v Turinu, med mladino, je vaše mesto.“ Ponovno se je don Bosco uklonil, ker je spoznal v besedah svojega duhovnega vodnika voljo božjo. Lotil se je dela z ono vstrajnostjo, požrtvovalnostjo in neustrašenostjo, ki je najznačilnejša podlaga njegovega svetniškega udejstvovanja. Vse je žrtvoval mladini, sebi si ni pridržal ničesar. Mladina je zaslutila v don Boscu svojega velikega prijatelja, voditelja in očeta. Zbirala se je okoli njega v ogromnih množicah in se ogrevala ob njegovi neizčrpni ljubezni za čednostno krščansko življenje.

Da bi to veličastno delo ne propadlo z njegovo smrtjo, je ustanovil Družbo sv. Frančiška Saleškega. Kakor je že davno prej napovedal, je imel kmalu lepo število pomočnikov: duhovnikov, klerikov in lajikov. Don Boscu so se začele uresničevati sanje, ki jih je tolikokrat sanjal.

A misijonska misel? V don Boscu je žarela neprestano, bila je podobna močni iskri, ki tli pod pepelom, ki se bo svoječas-

no razgorela v mogočen plamen.

Komaj je salezijanska družba začela poganjati korenine, že je don Bosco mislil tudi na misijone. V svojem preroškem duhu je že videl svoje sinove na delu. Toda kje naj prično? Kateri rodovi bodo prvi deležni blagovesti, ki jo bodo ponesli njegovi sinovi? Don Bosco je o tem mnogo premišljeval, v to svrhu proučeval misijonstvo ter molil in prosil razsvetljenja. Razsvetljenje je prišlo. Patagonija, prostrana dežela, kjer so prebivali najbolj zapuščeni rodovi zemlje, naj bi bilo prvo torišče, kjer naj se njegovi sinovi udeležujejo kot misijonarji. Toda kako naj pridejo v to, še do cela nepreiskano pokrajino? Božja previdnost mu je prišla na pomoč. Nadškof v Buenos Aires, v glavnem mestu Argentiniije, kamor spada večji del Patagonije, je zaprosil don Bosca, naj mu pošlje svoje salezijance. Don Bosco je videl v tem poseben dokaz božje dobrotljivosti. Sprejel je ponudbo. Dne 11. nov. 1875. je prvih deset misijonarjev zapustilo Turin in Evropo ter se napotilo v daljno Ameriko. To je bila prva junaška četa misijonarjev; tej so sledile leto za letom številne druge. Patagonija je bila v par desetletjih skoro vsa pokristjanjena in don Boscovim sino-

vom so se odpirale nove misijonske pokrajine. Prav ob sklepu življenja velikega ustanovnika so njegovi sinovi sprejeli misijon med divjimi Hivaros v državi Ecuador. Ob slovesu teh misijonarjev so nesli don Bosca vsega sključenega in obnemoglega v cerkev Marije Pomočnice, da jim je še podelil svoj poslednji očetovski blagoslov. Ko je že umiral, ko je njegova beseda že onemela, je došla brzjavka, da so misijonarji srečno dospeli do cilja. V znamenje hvaležnosti je še dvignil k nebu svoje trudne oči, ki jih je kmalu nato zatisnil za vedno.

Po don Boscovi smrti pa misijonska delavnost salezijancev ni prenehala. Z nebes je častitljivi ustanovnik blagoslavljal svoje sinove ter jih vodil k novim zmagam. Misijonsko delo je naraščalo; vsako leto je večje število misijonarjev zapuščalo svojce in domovino; misijonske pokrajine so se množile. Danes delujejo salezijanci v dvanajstih misijonskih pokrajinah v vseh delih sveta. Misijoni don Boscovih sinov se krepko razvijajo, ter obetajo bogatih sadov v čast in slavo katoliške cerkve in zveličanje duš.

Dasi don Bosco ni šel v misijone, vendar bo njegovo ime zapisano z zlatimi črkami v zgodovini katoliškega misijonstva.

Salezijanske obrtne šole.

Nekoliko statistike.

Nimamo pri roki natančnih podatkov, kako so rastle, se razcvitale in se množile don Boscove obrtne šole od leta do leta. Zato podamo le bolj splošno sliko razvitja.

L. 1871. je don Bosco odprl nov zavod za rokodelce v Sampierdareni, l. 1877. v mestu Spezia, dve leti pozneje pa v San Benigno pri Turinu, kjer naj bi se vzgajali dobri strokovni učitelji in mojstri. Po letu 1879. je don Bosco zidal dve cerkvi: cerkev sv. Janeza Evangelista v Turinu in baziliko Srca Jezusovega v Rimu: dve veličastni stavbi. Kdor je imel kdaj opraviti z zidanjem večjega poslopja, se bo moral čuditi, odkod je jemal don Bosco sredstva in moč za tako velika in številna podjetja, tembolji, ker je v teh letih, ko so mu že ginevale telesne moči, odprl toliko novih zavodov. Samo zavodov za rokodelce je v tem času sedem priklical v življenje. Odkod torej sredstva za toli-

ko novih naprav? Kje je don Bosko dobil toliko osobja, da ga je postal v vse te nove zavode? Kolikor bolj premišljujemo in proučujemo zgodovino razvoja don Boscovih ustanov, toliko bolj se utrjujemo v prepričanju, da to ni človeško delo, marveč da je tu vmes prst božji.

Tudi po don Boscovi smrti so se razvijale njegove naprave z isto silo naprej. Odpirali so se še vedno po vseh delih sveta novi zavodi tudi za obrtne šole. Tu ne bomo opisovali podrobnega razvoja: zadostuje naj ena slika iz l. 1910, ko je umrl prvi don Boscov naslednik, g. Mihael Rua. Tega leta se je otvorila III. splošna razstava salezijanskih obrtnih in poljedelskih šol. Razstave obrtnih šol se je udeležilo 58 zavodov s par sto različnimi strokovnimi oddelki. Poročilo navaja samo tiste oddelke, ki so važnejši in se gojijo vsaj v petih, na razstavi udeleženi zavodih. Taki važnejši oddelki na razstavi so bili sledeči: 18 strokovnih šol za rezbarje in kiparje, 14 strokovnih

šol za mehaniko, 21 strgarskih in mizarskih učnih delavnic, 24 knjigoveznic, 29 tiskarn, 28 strokovnih šol za krojače in 28 za čevljarje.

Razstava je imela svojo posebno palačo, za vsak oddelek posebno zapriseženo komisijo, ki je primerjala posamezne šole med seboj, ocenila uspehe, pokazala tudi pomanjkljivosti, ki jih je treba odpraviti.

Če primerjamo navedene številke in podatke s skromnim začetkom iz l. 1853., moramo priznati, da je dobri Bog bogato blagoslovil delo in trud don Boscov.

Skrivnost, ki je pospešila razvoj obrtnih šol, tiči v don Boscovem geslu: Moli in delaj! in pa v tem, da se goji po salezijanskih obrtnih šolah po-

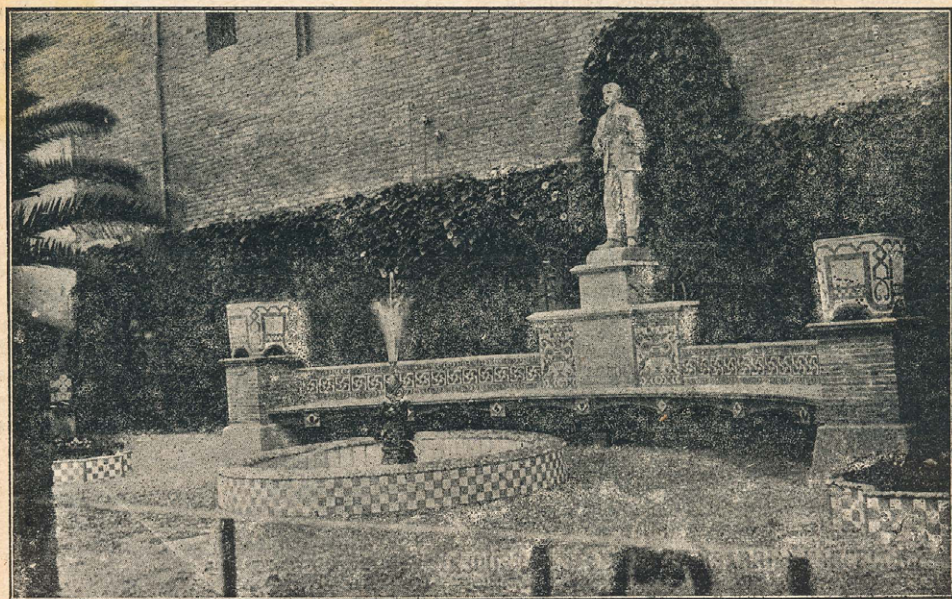
že vpeljan in čim več je blagih src, ki zavod podpirajo.

Obisk v Turinu.

Da si izpolnimo sliko salezijanskih obrtnih šol, stopimo v glavni salezijanski zavod v Turinu in si oglejmo tamošnje velike delavnice, ki so vzor učnih delavnic po drugih zavodih.

Nihče se ne zmeni zate. Le tuintam kak deček vzdigne oči in te pogleda, potem jih spet hitro povesi in mirno izvršuje svoje delo. Le kadar se približaš in ga kaj vprašaš, bo vstal, pustil orodje iz rok in ti spoštljivo odgovarjal na vprašanja.

V delavnicah ni razen ropotanja strojev in



Spomenik Dominika Savia v Sarrià — Španko.

sebo praktična stran. Don Bosco je ob vsaki priložnosti, a brez posebne vsiljivosti vspodbujal svoje gojence k molitvi in prejemanju sv. zakramentov; obenem je pa vedno in vedno zelo povdarjal besedo: delaj! Če je hotel, da se vajenci po njegovih zavodih učijo teoretičnih predmetov: računstva, spisja, risanja itd., je obenem vse tako uredil, da ima vedno predno: t praktično delo v delavnici, ker vprav ono usposobi vajenca, da postane dober pomočnik, ki bo zmožen, pošteno se preživiti in si priboriti primerno stališče v človeški družbi.

Te šole so pa tudi dobrodelne, ker na splošno niso za bogate, marveč v prvi vrsti za revnejše. Po don Boscovem zgledu se sprejema tudi zdaj tem večje število res revnih vajencev, brezplačno ali za znižano mesečnino, čim bolj je kateri zavod

orodja slišati ničesar. Vajenci so tihi in zamišljeni vsak v svoje delo.

Na visokem katedru sedi duhovnik ali klerik, prebira knjige in se uči, obenem pa pazi na red. Brez njegovega dovoljenja ne sme nihče iz delavnice, ne sme nihče govoriti, razen, kar je neobhodno potrebno.

Delo se začne in konča z molitvijo. Preden učenci zapuste delavnice, spravijo vsak svoje orodje na določeni prostor.

Neki Francoz, ki je obiskal salezijanske delavnice, jih je potem tako-le opisal:

„Priznam, da nisem brez predsodkov prestopil praga salezijanskega zavoda. Večkrat sem slišal, da je don Bosco svet duhovnik, zato sem mislil, da bom našel tu kak pobožen, tih samostan. Toda

varal sem se: tukajšnji srečni prebivalci so skrbno zavarovani pred posvetnimi nevarnostmi, a so obenem tudi polni delavnega življenja.

Dali so mi za spremljevalca mladega francoskega duhovnika, ki mi je z vso prijaznostjo in vkladnostjo razkazal ves Oratorij.

Takoj pri prvem vstopu v delavnico sem se prepričal, da je to jako praktično in modro urejena strokovna šola. Tu so bile delavnice za čevljarje, krojače, mizarje, kovače, peke, rezbarje, tiskarje in knjigoveze. V Mathi, ne daleč od Turina, sem videl celo papirnico, v kateri izdelujejo papir za domače potrebe in tiskarne.

Vse je najboljše urejeno in pripravljeno. Povsod kjer potrebujejo ogenj, so pripravljene plinove peči. Pekarna ima stroj za gnetenje; velikanska peč pa služi tudi, da pozimi ogreva svetišče Marije Pomočnice.

Pri ogledovanju tolikih in tako prostornih delavnic sem nisem mogel dovolj načuditi. Da, bil sem v pravem tovarniškem podjetju, a zajedno v pobožnem zavetišču. Moj spremljevalec se je veselo smejal, videč moje začudenje, ter mi rekel, da njih namen ni vzgojiti samo pobožnih molitvev, temveč tudi dobre, poštene katoličane, izvrstne in zadovoljne delavce.

Prosil sem spremljevalca, naj mi pojasni, kako je mogoče doseči take uspehe. Zvedel sem, da ondi ne delujejo z nikako silo, da pustijo veliko prostost. Vabijo sicer gojence naj se vsaj enkrat na mesec približajo Gospodovi mizi, vendar nikogar ne silijo. Smejo tudi zapustiti zavod, ako jim tu ne ugaja, kar se pa le redko zgodi.



Važna stoletnica.

1825 — 1925.

V mladosti skoro vseh velikih mož so dogodki, včasih navidezno malopomembni, ki so pa odločilno vplivali na ves njihov življenski razvoj, na vse poznejše delovanje in snovanje. Pri tem je mnogokrat božja previdnost skoro očividno posegla vmes ter dala življenju takih izrednih mož ono smer, ki je odgovarjala njenim vsemodrim načrtom.

Tudi v don Boscovem življenju imamo več takih dogodkov iz njegove mladosti. Posebno pomemben za ono poslanstvo, za katerega ga je božja previdnost odločila, pa je dogodek, ki se zgodil pred sto leti — l. 1825.

Mali Janezek je bil tedaj star nekaj nad devet let. Kljub vsej svoji ukaželjnosti radi

Dasi je navadno zelo težavno vzdrževati disciplino pri taki mladini, vendar vlada tu največji red. Doseže se pa vse brez strogosti, na podlagi ljubezni in sv. vere.

V zavodu je približno 350 vajencev. Tu se začno učiti po dovršenih osnovnih šolah. Učenje končajo z 16. ali 17. letom. Potem zapuste zavod in si drugod poiščejo dela. S svojimi prvimi mojstri in predstojniki ostanejo vedno v prijateljski zvezi. Mnogi ostanejo v zavodu, dokler niso poklicani v vojaško službo, nekateri tudi vse življenje.

Videl sem mnogo tovarn in vendar moram reči, da nikdar nisem našel takih delavcev, kakor so ti mladeniči. Delajo z živahnostjo, primerno njihovi starosti in z veliko spretnostjo. Vidi se, da ljubijo delo. V kovačnici sem opazoval mladeniča, ki je s takim veseljem tolkel s kladivom, da sem obžaloval, ker nisem slikar, kajti lepše slike mladega kovača, bi se ne mogel izmisliti, kakor je bil ta.

In kako veselo se zabava ta mlada, delavna družba med odmorom! Igrajo žogo, tekajo, se veselo razgovarjajo; krik in vrišč se razlega po obsežnem dvorišču. Koliko veselega, čilega življenja! Med njimi pa mladi duhovniki in kleriki, ki se z njimi igrajo, da bi človek mislil: to so njihovi bratje. Pri vsem tem pa vlada vzoren red. Zdaj-pazdaj se kdo oddalji in gre v cerkev, da ondi opravi kratko molitev.

Ko sem gledal to srečno mladino, sem si mislil: Koliko izmed njih bi hodilo po slabih potih, ako bi ne bilo tega občudovanja vrednega zavoda!

Od tega dne sem začel visoko čislati don Bosca in njegove naprave in želim, da se povsod razširijo in cveto.“

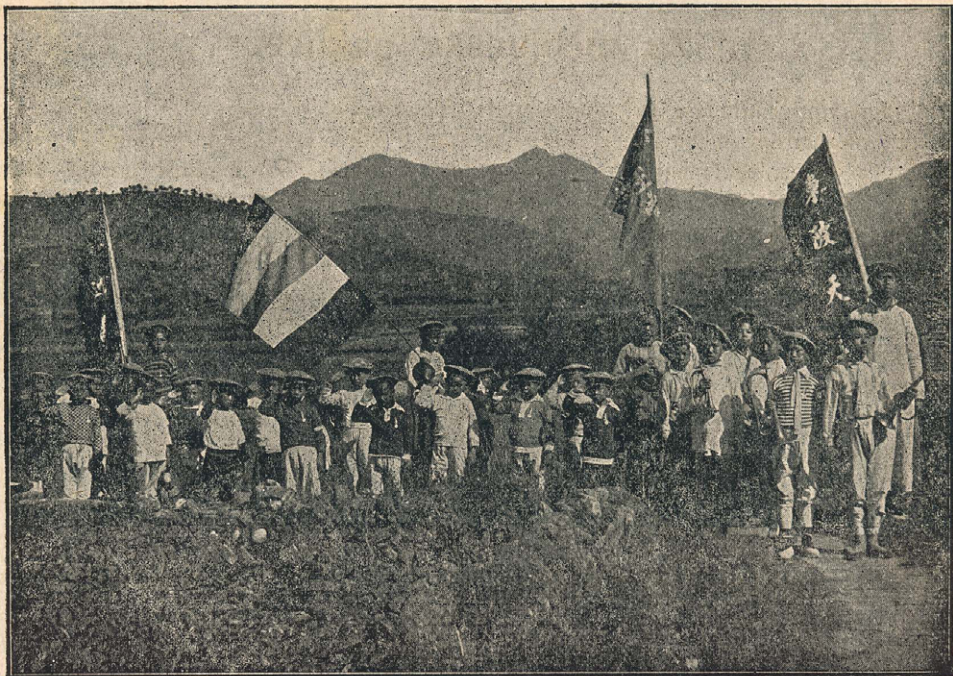
revščine ni mogel pohajati šol. Naučil se je za silo brati in pisati. V njegovi duši pa je že tedaj gorelo hrepenenje po nekem velikem, po nekem vzvišenem poslanstvu v prid mladine, ki pa je bilo zanj še povsem nepredeljeno.

Tedaj pa mu Bog pošlje sanje, ki jih je pozneje — po strogem naročilu Pija IX. — takole opisal:

„Bil sem star devet let. Tedaj sem videl v sanjah prostorno dvorišče, na katerem se je zabavala velika množica dečkov. Nekateri so se smejali, drugi so se igrali in mnogi so preklinjali. Vznevohlen planem med nje in jih začnem obdelavati s pestjo. V tistem hipu pa se mi prikaže častitljiv mož, ogrnjen z belim plaščem. Lice njego-

vo se je svetilo tako, da mi je jemalo vid. Poklical me je po imenu in mi ukazal, naj se postavim na čelo onih dečkov, rekoč: — *Ne z udarci, ampak s krotkostjo in ljubeznijo boš pridobil te svoje prijatelje. Pouči jih o grdobi greha in o lepoti čednosti!* — Prestrašen od teh besed sem ugovorjal, češ, da sem nezmožen in sam še ne dovolj poučen v krščanskem nauku, da bi mogel druge učiti. Tedaj so oni dečki prenehali z igrami, s prerekanji in s preklinjevanjem in se zbrali okoli skrivnostnega moža. Tedaj sem v svoji zmedenosti vprašal: Kdo si ti, ki mi ukazuješ nekaj nemo-

mojo zadrego, me prime za roko in mi reče: Glej! Pogledam in zapazim, da so dečki vsi zbežali. Na njihovem mestu pa se prikaže velika množica kozličev, psov, mačk, medvedov in mnogo drugih živali. Gospa mi reče: „*Glej, to je tvoje polje, ki ga moraš obdelovati! Bodi ponižen, močan in krepak; kar boš zdaj videl pri teh živalih to moraš storiti z mojimi sinovi!*“ — Tedaj sem zopet dvignil svoj pogled in namesto prejšnjih živali, sem opazil veliko množico krotkih jagnjet, ki so skakljala in se meketaje, gnetla okoli teh dveh skrivnostnih prikazni.



Shiu - Chow (Kitajsko). Izlet telovadnega društva „Dominik Savio“.

gočega? Odgovoril mi je: Baš zato, ker se ti te stvari zde nemogoče, jih moraš storiti mogoče s pokorščino in s pridobivanjem znanosti.

— Kako naj pridobim znanost?

— Dal ti bom učiteljico; pod njenim vodstvom boš dosegel pravo modrost.

— Kdo pa si ti, ki tako govoriš?

— Jaz sem sin tiste, katero si se od matere naučil pozdravljati trikrat na dan.

— Moja mati me je učila, da se brez njenega dovoljenja ne smem družiti z osebami, ki jih ne poznam; kdo si ti, kako ti je ime?

— Za moje ime vprašaj mojo mater.

V tistem hipu zagledam poleg skrivnostnega moža čudovito lepo gospo. Njeno oblacilo se je svetilo kot najsvetlejša zvezda. Ta gospa, videč

Tedaj sem se spustil v jok in sem prosil gospo, naj mi pove, kaj vse to pomeni, ker iz vsega, kar sem videl, nisem ničesar razumel. Tedaj mi položijo roke na glavo in reče: „Bo prišel čas, ko boš vse razumel.“

Nato je nastal hrup, vsled katerega sem se zbudil in prikazen je izginila. Vse, kar sem videl v sanjah, me je tako močno prevzelo, da tisto noč nisem mogel več zatisniti očesa.“

Te sanje, ki so se pozneje večkrat ponovile, so se globoko začrtale v njegovo do-
vzetno dušo. Tedaj pač ni mislil, da se v njih jasno izraža volja božja, toda slutil je, da te sanje niso brezpomena. Od tedaj je z vso doslednostjo in vztrajnostjo, ki so lastne

od Boga izvoljenim dušam, zasledoval stavljeni si smoter, postati duhovnik in se ves posvetiti mladini.

Te sanje vsebujejo ves program njegovega življenja, posebno pa način, kako naj ravna z mladino, da jo pridobi za Boga in za čednostno življenje. Don Boscov preventivni ali preprečevalni vzgojni sistem, ki je obrodil že toliko dragocenih sadov, ima v teh sanjah svojo bistveno osnovo. Ta osnova

tvori še vedno podlago vsega salezijanskega udejstvovanja bodisi pri vzgoji mladine, kakor tudi med poganskimi in divjimi rodovi v misijonih. Zato smatramo salezijanci ta dogodek kot dogodek velike važnosti. Naj se ga spominja tudi naše sotrudništvo, ki se z nami vred ogreva za iste ideale, za katere je žrtvoval vse življenje naš skupni oče čast. don Bosco.



Za misijske poklice.

V Ivreji pri Turinu se je otvorilo pred par leti salezijansko misijonišče „Kardinal Cagliero.“ Namen tega misijonišča je vzgajati poklice za salezijanske misijone. Sprejemajo se mladeniči vseh narodnosti od 14. do 25. leta, bodisi, da imajo namen študirati in postati misijonarji duhovniki, bodisi, da se hočejo udejstvovati v misijonih kot sobratje lajki.

Sprejemajo se **brezplačno**, le stroški za obleko, knjige, pisne potrebščine in drugo je treba poravnati, dokler trpi čas pre-

izkušnje.

Predstojniki so pripravljeni sprejeti v ta velevažni zavod **tudi večje število mladeničev slovenske narodnosti.**

Kdor želi tedaj postati duhovnik misijonar, pa nima lastnih sredstev za študiranje, naj se obrne na vodstvo kateregakoli našega zavoda za potrebna pojasnila in pogoje. Sotrudništvu, zlasti duhovnikom pa priporočamo, naj opozorijo na to one mladeniče, ki se odlikujejo po pobožnosti in nardarjenosti ter imajo veselje za misijonsko delo.



Oltarji svetišča Marije Pom. na Rakovniku.

Glavni oltar.

Kras in duša vsake cerkve so oltarji, v prvi vrsti glavni oltar, kjer je navadno tabernakelj z Najsvetejšim in pa podoba ali kip svetnika ali svetnice, kateri na čast je cerkev posvečena.

Dragoceni biser našega svetišča je po mnenju vsakega, ki je to svetišče obiskal, glavni oltar posvečen naši ljubi Gospe Mariji Pomočnici. S svojo lepoto tako napolnjuje vso cerkev, da vsakega prevzame takoj ob prvem vstopu v svetišče. Posebno mogočen vtis napravi krasni baldahin, ki se boči nad oltarjem sloneč na štirih stebrih iz najplemenitejšega kararskega marmorja in ki je okrašen z umetnimi rezbarijami.

Pravi oltar, prestol za evharističnega Jezusa in za njegovo Mater je ves iz marmorja. Sprednjo stran krasí lepa, simbolična slika v mozaiku, ki predstavlja dva jelena, ki se napajata ob vodi, ki v več pramenih izvira iz studenca: podoba evhari-

stične skrivnosti, iz katere zajema duša življenje in radost. Nad tabernakljem je zlat prestol za izpostavljenje Najsvetejšega. Vratca v tabernakelj med stebrički iz brazilijanskega oniksa so pozlačena. Na njih je vpodobljen Jezus: bela prikazen kot da stopa iz neprodinosti tabernaklja in polna ljubezni razprostira roke in govori: Pridite k meni vsi!

Ob straneh prestola za Najsvetejše sta v mozaiku dva angela, ki molita presv. Rešnje Telo. Mogočna marmornata stena, ki nosi te mozaike in tvori ozadje oltarja, se v treh stopnjah zožuje v tron, na katerem stoluje kip Nje, kateri je svetišče posvečeno, Marije Pomočnice. Zlat sijaj jo obdaja. Umestno zakrite električne žarnice sipljejo na kip mehko svetlobo, ki napolnjuje vse Marijino bivališče z nepopisno mehko in toploto.

Vnanje stene baldahina krasi spredaj in na obeh straneh pomembne rezbarije. Sprednji del se ves leskeče v zlatu. Kaj predstavljajo te rezbarije? V njih je izražena vsa slava Marijina, vsa menitnost one, ki je naša Pomočnica. Na pročelni stra-

ni, ki se blesti v zlatu, edina barva, ki soglaša z marmornatimi stebri, nam rezbarija predstavlja Marijo Pomočnico kot varuhinjo cerkve in človeštva in kot zaščitnico salezijanske ustanove. Marija Pomočnica stoji na sredi. V naročju drži Jezusa. Na njeni desni strani so tri podobe: sv. oče, predstavitelj cerkve, kralj, predstavitelj zemeljske oblasti in bolnik predstavitelj človeštva, ki v svojih bole-

varstvo in rešenje.

Stranski steni nosita dva prizora, ki sta začetek in dopolnjenje Marijinega poslanstva. Na evangelijski strani nam skupina predstavlja Marijo, ki nam daje Jezusa. Marija kleči in drži Jezuščka, poleg nje stoji sv. Jožef. Od daleč prihajajo pastirčki.

Skupina na listni strani nam predstavlja Marijo pod križem, ki kot velika duhovnica, daruje



Misijonska postaja v Kafubu, (Belg. Kongo).

stih kliče na pomoč Marijo. Na levi Marijini strani je don Boseo, ki vodi k Mariji mladino, ki jo predstavljata dva mladeniča, prvi izmed katerih je Dominik Savio. Poslednji v tej gručki je divjak, ki leži na tleh. Pogreznjen v temo malikovalstva, dviga svoj pogled k Mariji in prosi njene pomoči po salezijanskih misijonarjih. V stranskih medaljonih sta vpodobljeni dve najlepši predpodoobi Marije Pomočnice krščanstva in Zmagovalke nad peklenskim sovražnikom: Judita, ki je premagala Holoferna in rešila mesto Betulijo ter Estera, ki je pri perzijskem kralju Asveru izprosila za svoje ljudstvo

Jezusa nebeskemu Očetu za nas. Med tem ko sv. Janez na drugi strani klone pod težo bridkosti, se Marijina podoba dviga v skrivnostne višave.

Veliki oltar so darovali Mariji otročki iz vse Slovenije. Delo je res umetniško izvršeno. Mozaike trenutno nadomeščajo še slike: ko se bodo našla sredstva, bodo tudi tu zasijale barve v novi luči in še pomnožile sijaj Marijinega prestola.

Stranska oltarja.

Manj sijajna, a vendar mična in vabljliva sta oba stranska oltarja. Oba sta okusno izdelana iz

lepega marmorja. Nad žrtvenikom se pri obeh dvigata približno poldrug meter visoka stena iz hrastovega lesa umetno izrezljana. Steni obsegata po tri okvirje, v katerih so svete slike.

Oltar na evanĝeljski strani je posvečen na čast Srcu Jezusovemu, katerega slika se nam kaže v srednjem okvirju. Ob straneh sta sv. Francišek Saleški, patron Salezijanske družbe in eden izmed prvih gorečih častilcev presv. Srca in pa sv. Janez Evangelist, učenec, ki ga je Jezus ljubil, in ki je najgloblej prodril v skrivnosti neskončne ljubezni božje do nas.

Oltar na listni strani je posvečen sv. Jožefu. Njegova ljubka slika nam kaže tega svetnika v vsej svoji ljubeznivosti in naklonjenosti do vseh,

ki se k njemu zatekajo. Primerno je bilo, da bi bil v svetišču, kjer se časti Mati božja, Pomočnica kristjanov, posvečen oltar tudi njenemu deviškemu ženinu, ki ga je sv. Cerkev proglasila za svojega varuha in posebnega zaščitnika. Na straneh sta sliki sv. Alojzija, zaščitnika mladine in pa bl. Terezije od Deteta Jezusa, ki se je tako odlikovala v nežni ljubezni do Matere božje.

Pod tem oltarjem je shranjen za stekleno steno kip sv. Stanislava Kostka, ki nosi v roki lastno relikvijo.

To so torej oltarji našega svetišča. V njih so izražene vse tiste pobožnosti, ki so najmočnejša opora vsakega kristjana v težavah in nevarnostih zemeljskega potovanja.



V obrambo nedolžnosti.

(Rešena po priprošnji Savio Dominika.)

Iz čilenskega mesta Santiago nam je salezijanski duhovnik Janez Zin poslal sledeče poročilo z dne 18. jan. t. l.

V tukajšnji hranilnici je bila ukradena ogromna vsota 20.000 pesos. Sum je padel na neko gospodično uslužbeno pri blagajni, ki pa je bila popolnoma nedolžna. Nesrečnica je bila aretirana in zaprta. Ker pa niso našli dokazov zoper njo, so jo sicer izpustili iz ječe, toda sum tatvine je še vedno težil na nji. V tej veliki stiski se zateče k Dominiku Saviu ter ga prosi, naj odkrije pravega krivca, da se tako izkaže njena nedolžnost. Po kratki molitvi se naseli v njeno srce nenavaden mir in zaspil. V spanju pa sanja ves prizor tatvine. Natančno vidi, kako tat, njej dobro znana oseba, odpira blagajno, kako jemlje denar, zapre zopet

blagajno in zbeži. Ni dvomila več, kdo je kriv tatvine, toda kako naj dejanje dokaže?

Nekoč je bila povabljena na kosilo k prijateljici in koleginji v službi, kateri je bila razodela svoje sanje. Med povabljenimi je bil tudi tat, o katerem je sanjala in dva tajna policista. Obe uradnici sta ves čas obeda pozorno motrili tatu. Ta opazi nenavadno pozornost in slutí, da je izdan. Začne se tresti od zmedenosti. Tajna policista sta bila takoj na jasnem. Telefonično javita zadevo policiji in tat je bil nemudoma aretirán na licu mesta. Pri hišni preiskavi so našli še skoro vso ukradeno vsoto. Tat je priznal svojo krivdo in uradnica je bila rešena mučnega položaja. V zahvalo za prejeto milost je darovala 50 pesos (približno 12.000 kron) za beatifikacijsko obravnavo božjega služabnika Dominika Savia.



Kaj dela dober sal. sotrudnik in dobra sal. sotrudnica?

1. Prebere vsako številko Sal. vestnika in razširja ta list med druge.

2. Zvesto spolnjuje božje in cerkvene zapovedi ter dolžnosti svojega stanu.

3. Pomaga v vsem, kar more, dušnim pastirjem domače župnije.

4. Goji pobožnost do Marije Pomočnice in jo razširja po svojih močeh.

5. Ako ima družino, jo vzgaja v krščanskem duhu.

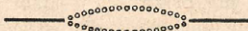
6. Podpira salezijanske naprave z molitvijo, delom in miloščino.

7. Ljubi, spoštuje in zagovarja Kristusovega namestnika rimskega papeža.

8. Razširja dober tisk.

9. Ljubi don Bosca in se po njegovem zgledu zanima za rešitev mladine.

10. Skušá pridobiti nove člane za sal. sotrudništvo.



Iz naših misijonov.

Kitajska.

Iz Kitajske smo prejeli več zanimivih poročil in sicer od vlč. g. Ignacija Kanazeia, vizitatorja naših misijonških naselbin na Kitajskem in od našega rojaka vlč. g. J. Kereca.

Vlč. Kanazei nam poroča:

Macau, 10. II. 1925.

Našemu delu na Kitajskem se obeta sijajna bodočnost, kakršno je prerokoval že naš ustanovnik čast. don Bosco. Smo že na pol poti v Peking, glavno mesto Kitajske, kjer je naš ustanovnik videl v duhu velike množice dečkov pozdravljajočih prihod njegovih sinov. Kjerkoli se prikažemo, v Macau, Heungs-Shanu, Shiu-Chowu, Shanghaiu, povsod nas mladina z veseljem pozdravlja ter nam hiti naproti.

Z velikim veseljem v srcu Vam poročam veselo novico, da so 29. januarja t. l. poleg 6 novicev Evropejcev, položili redovne zaobljube tudi trije vneti mladeniči Kitajci. To so prvi kitajski salezijanci. Za isti poklic se pripravlja večja skupina dijakov latinistov, ki bodo naši bodoči kitajski misijonarji.

To leto bomo otvorili prvo misijonsko postajo na Japonskem. Ta država je sicer primeroma blizu Kitajske, toda od nje se razlikuje v vsakem oziru. Med 3000 kristjani, katerih dušnopastirstvo bomo prevzeli, je mnogo potomcev onih prvih kristjanov izza časa sv. Frančiška Ksaverija, ki so prestali mnogo hudih preganjanj. Žetev je obilna, a delavcev je malo. Povejte Vašim sobratom Slovence naj nam pridejo na pomoč. Naša redovna provinca je brezdvomno najbolj kozmopolitična na svetu. Zastopanih je 10 narodnosti. Pa je dela dovolj za vse. Salezijanec, ki hoče biti pravi sin don Boscov, najde tu na Kitajskem svojo drugo domovino, 400 milijonov bratov in pravo srečo.

Se toplo priporočam v molitev.

Najvdanejši

Ig. Kanazei
Vizitator.

Skozi Kwóngtong.

(Poročilo vlč. g. Kereca.)

Tao Moon 25. febr. 1925.

V Shiu-Kwanu, glavni naši residenci, so bile napovedane duhovne vaje. Odpravil sem se na težavno potovanje. Pot me je vedla od najjužnejše točke Heungshana do najsevernejše Kwongtonga-Jánfá. Potoval sem deloma peš, deloma pa v barci, z ladjo in z vlakom.

Dve in pol uri sem hodil med rižnimi polji in

golimi hribi. Avgustovo solnce je tako silno pripekalo, da je pot curkoma tekela po telesu: na koži je grizlo, kakor da so mi nasuli soli na odprto rano. Moj sluga je stokal pod težo prtijage. Pomagal sem mu, kolikor sem mogel in ga tolažil: *A Kan*-pogumno, še dobre pol ure in sva pri prekopu. Tam bova počivala do jutra, ter se nato z barko odpeljeva naprej. Dvakrat sva srečala roparje. Ker so me vsi dobro poznali, smo se le medsebojno pozdravili z zategnjenim óóó in z vprašanjem, kam in zakaj? O, da bi šlo vedno in povsod tako gladko! potem bi se pač nikoli ne bilo treba bati roparjev.

Čolnarski prebivalci barak so me še precej prijazno sprejeli ter mi postregli z grenkim čajem. Ker je bilo vreme lepo in noč svetla, sem se vlegel k počitku kar zunaj na klop. Toda zaradi sopen in nasilnih komarjev nisem mogel zatisniti očesa. Vso noč sem pobijal komarje po glavi in nogah. Komaj sem dočakal jutra. Ob pol treh sem bil že pokoncu. Zmolil sem rožni venec ter prosil Boga, naj me srečno pripelje skozi nevarne prekope in morske ožine.

Ob pol štirih sem se vsedel s slugom v barko. Bila je polna prašičev, rac, kur in jajec: prava Noetova barka. Ker ni bilo vetra, so barko poganjala vesla.

Ob devetih smo že privezali barko na obali Mákok (konjski rog). Tu sem čakal dobre pol ure na ladjico, ki vozi iz Shekkija v Macau. Ob poldvanaeskih smo dospeli do Čin-sanske carinarne, kjer je uslužben Slovenec g. Mozè iz Trsta. Ta me je opazil na krovu ter me takoj prijazno pozdravil. Njegov oče se je pisal Mozetič, in je bil doma na Krasu. Po preselitvi v Trst je postal Mozè, njegov sin pa je vstopil v službo Avstrijskega Loyda. Po raznih avanturah se je ustanovil v Shanghai-u ter vstopil v carinarsko službo, ki je radi bokerske vojske v Angleških in Amerikanskih rokah.

Iz Macau-a v Kanton.

Ob eni popoldne smo vrgli sidro v Macau. Ustavil sem se tu 24 ur, da sem podal predpisani trimesečni administrativni obračun. Stanoval sem v naši sirotišnici, in na večer drugega dne sem z našim sobratom Portugalcem g. Carvalho zapustil Macau in nadaljeval pot proti Kanton-u. Lep, velik „*San Ceóng*“ je ponosno rezal morsk gladino proti severu. Ob luninem svitu sva s tovarišem sedela na krovu. Opazovala sva nebrojne ribiške barke in bližnje otoke. Koliko prebivalcev na teh otokih, a vsi so še pogreznjeni v temo poganstva. Kdaj jim bo napočila ura rešitve?

Zjutraj ob šestih smo že pluli v bližini Kantona. Široka reka *Cükang* (reka biserov) je posta-

jala vedno živahnejša. Od vseh strani vozijo ladje in barke proti dvamiljonskemu mestu Kantonu. Kljub raznim življenskim nevarnostim vse tišči v to mesto z upanjem na zaslužek. Skozi vso noč porivajo čolnarji svoje barke, da morejo biti ob solnčnem vzhodu že v bližini mesta. Med vpitjem in zategnjenim tuljenjem porivajo z bambusovimi drogi naprej svoja plavajoča stanovanja, da bi čimprej prišli na trg in imeli srečo. Ob solnčnem izhodu je ves Čükiang preprežen s takimi plavajočimi hišami-barkami in daleč naokrog se razlega vpitje čolnarjev.

Čudna so ta plavajoča stanovanja in pomilovanja vredni njih prebivalci. Kdor osebno ne vidi

z vpitjem in tuljenjem. Doli na dnu barke pa skačejo umazani, gladni, na pol nagi otroci, ki kričijo ter si z jokom tolažijo prazne želodce.

Naša ladja je kmalu dospela v пристanišče in se zasidrala ob pomolu.

Kanton.

Kanton je pristno kitajsko mesto. Tu je kitajska uprava in kitajski nered in nesnaga. V drugih mestih, ki so pod evropskim vplivom, kakor v Macau ali Hongkongu, vlada red, snaga in disciplina. Čolnarji čakajo na pomolu, dokler popotniki ne izstopijo in niso revidirani. Šele tedaj smejo prenašati prtljago in jo znositi v čolne. Tu pa smo



Šaštín (Češko-slovaška). Sal. zavod.

tega na pol divjaškega življenja, si ga ne more predstavljati. Miljoni naroda se porodijo v teh plavajočih stanovanjih, tu prežive in tu umro. To je kasta najnižje vrste „Tán—ka“ t. j. prebivalci bark, ki ne pridejo niti v poštev pri ljudskem štetju.

Ob robu barke je dolga brv od krmila do nasprotnega konca. Mož zapiči dolg, z železom okovan bambusov drog na dno reke, si ga nasloni na gole, od solnca opečene prsi ter stopa po deski od enega konca do drugega ter tako poriva naprej svojo barko. Pri tem pa vpije na vso moč z zategnjenim, zdihujočim glasom. Kdor prvič čuje to vpitje, se mu zdi, kakor da čolnar trpi grozne muke in da bo vsakčas izdihnil dušo. Pa je le stari običaj. Pravijo, da si z vpitjem olajšuje trud. Tudi žena mu pomaga pri tem opravilu, posebno

v „Canton—China Administration,“ kjer je vse zgolj kitajsko. Ladja še ni bila privezana k pomolu, že so jo čolnarji obsuli, vpili na popotnike ter jih vabili v svoje barke, da si zaslužijo par stotink. Na ladji je vse divjalo semintja. Nihče ni čakal, da bi policija odprla vrata ograje; popotniki so se prerivali, kričali, skakali čez ograjo. Kitajski postrežčki, zvani „kulis“ z bambusovimi drogovi in dolgimi vrvmi so drli nasproti. Nastala je taka gneča, da ni bilo mogoče ne naprej, ne nazaj. Mestna policija, bosa in v strganih, umazanih uniformah, je godrnjala, carinariki pa so s palicami tolkli in lovili one popotnike, ki so hoteli čez ograjo in uiti preiskovanju.

Zdelo se je, kakor da so odprli zverinjak in da različne zverine silijo iz zaprte ječe v preljubo, zaželeno prostost.

S tovarišem se nisva hotela potisniti v gnečo. Ostala sva na krovu pri prtljagi in čakala, da se naval poleže. Moj tovariš, ki še nikdar ni bil v Kantonu, se je zelo čudil temu neredu in neprestano godrnjal: „*Deus meu, Deus meu, que ordem è esto!*“ Moj Bog, kakšen red je to! Jaz sem ga taložil rekoč: „Tudi temu se boš sčasoma privadil! Ko boš nekaj časa misijonaril med tem ljudstvom, se boš prepričal, da pri tem narodu ne more biti drugače, kakor je, in tudi še dolgo ne bo. Dokler ne bo vladal Kristus v srcu tega naroda, se tudi ne bo otresel svoje na pol divje narave. Potrpjenje in mnogo misijonskega dela je potrebno, potem bo vse drugače.“

V Kantonu je skoraj mesec dni trajal štrajk služabnikov, ki so v službi tujcev. Ob reki, zraven pristanišča je takozvana koncesija „*Sa — min*“, kjer stanujejo tujci. Tu so zastopane vse narodnosti; tu so konzularne pisarne, trgovske zbornice itd. Hujski, ki jih tu nikdar ne manjka, so nabujskali služabnike, da so začeli štrajk. Amerikanske, angleške, francoske in druge vojne ladje so se vsidrale okrog tega dela mesta ter pazijo, da ne nastanejo nemiri. Policijsko službo vršijo francoski mornarji. Strgano, razcapano kitajsko vojaštvo in policija je jezno gledala na lepe, snažne francoske uniforme in na svetlo orožje. Vsi postrežniki, nosači in tisti, ki prevažajo ljudi z vozički, so bojkotirali tujce. Bojkot je zadel tudi mene in tovariša. Nihče naju ni hotel sprejeti v voziček; vsak je rekel: „Tujca ne bom peljal.“ Nekaj časa greva peš; nato pa le naletiva na dva postrežčka, ki jima je bil zaslužek več kot štrajk. Namesto deset stotink sem jima obljubil dvajset. Hitro sta naju potisnila na voziček, spravila vanj najino prtljago in zdirljala z vso naglico proti katoliški stolni cerkvi.

Kar bal sem se, da se ne bo dvokolesni voziček prevrnil na razdrapani ulici. Kmalu smo bili pri stolnici. Dala sva vsakemu po 20 stotink. Globoko sta se poklonila v zahvalo ter izginila v stransko ulico, da bi ušla linčanju svojih tovarišev.

Takoj sva vstopila v cerkev ter maševala. Po maši sva se predstavila škofu msgr. Tourquet-u, ki je naju zelo ljubezljivo sprejel. Ostala sva pri njem čez noč. Naslednji dan je dospel za nama vlač. g. Kanazei, salezijanski vizitator na Kitajskem. Naročil mi je, naj ga počakam z barko pri pomolu, da bomo takoj odpluli na kolodvor ter se s prvim vlakom odpeljali v Shiu Kwan. Imel sem točno ob prihodu macauskega parnika najeto barko in dal sem prenesti v njo najino prtljago. Moj tovariš Portugalec je sedel v barko k prtljagi, jaz pa sem šel čakati vizitatorja. Med tem pa je čolnar hotel izrabiti ugodno priliko, odpeljal je barko od brega ter zahteval od mojega tovariša večjo plačo. Ker so ti čolnarji po večini roparji, je bil zmožen odpeljati ga daleč, ga oropati in vreči v morje. K sreči sva z gosp. Kanazei-jem dospela še pravo-

časno, prisilila čolnarja, da se je vrnil k bregu, grozeč mu z evropsko policijo, katere se Kitajci silno bojijo.

Iz Kantona v Shiu Kwan.

Vlak, ki je bil pripravljen za Shiu Kwan, je bil ves prenapolnjen s popotniki in z vojaštvom. G. vizitator, star, neustrašen misijonar, je vstopil v zadnji živinski vagon, ki je bil odprt in prazen. Vso prtljago smo spravili v ta vagon. Nam se je pridružilo še nekaj popotnikov, ki niso drugega našli prostora. Vlak je zapiskal in prhnil z veliko naglico proti severu. Sedli smo na prtljago in odprli dežnike v obrambo proti pekočim solničnim žarkom.

Pokrajine, skozi katere smo se vozili, so res zanimive in lepe ter nudijo popotniku najraznovrstnejše prizore: zdaj riževa polja, zdaj prijazne gričke, zdaj zopet visoko skalnato gorovje. Doline, kjer teče voda, so vse obdelane z rižem in sladkim krompirjem. Kjer pa vode ni, posebno na gričih, je zemlja pusta in neobdelana. Taki kraji so posejani z mrtvaškimi grobovi. Pogani nimajo skupnega pokopališča. Ker so polni vraž, jim čarovnik določi mesto, kjer naj pokopljejo mrliča, in proti katerim vetrovom naj obrnejo njegovo glavo, da jim bo prinesel srečo in bogastvo. Vsa Kitajska je tedaj podobna velikemu pokopališču. Posebno hribečki so povsod posejani z grobovi. Tri leta po smrti navadno izkopljejo mrtvece, poberejo kosti in jih spravijo v pravo grobnico. Bogatini si dajo napraviti bogate grbove, kjer počivajo pod kamnom pokojnikove kosti. Kamen nosi napis z pokojnikovim imenom in kako službo je opravljal.

Okrog poldne smo dospeli v Liung Hong-Hao, kjer je salezijanska misijonska postaja. Iz odprtega vagona smo od daleč zrlili na visokem gričku enonadstropno belo hišo, rezidenco sal. misijonarja vlač. g. Bocassinija. To je prva naša misijonska postaja na progi Kanton—Shiu Kwan. Pred kratkim se je pri tej postaji pojavil tiger, ki je povzročil mnogo strahu in skrbi po vsej okolici, posebno pa misijonarju. Šele ko so tigra ustrelili, se je vrnil prejšnji mir. Zaradi tega dogodka so tej misijonski postaji nadeli ime Tigropolis t. j. tigrovo mesto.

Okrog šeste ure zvečer smo dospeli v Shiu Kwan, ki je glavno mesto salezijanskega vikarijata na Kitajskem in tudi zadnja železniška postaja od Kantona proti severu. Misijonarji, ki delujejo severno od tega mesta potujejo v prestolnico ali peš ali na konju, če ga imajo. Na postaji v Shiu-Kwanu so čakali na kolodvoru sobratje, ki so že prej dospeli iz raznih krajev, da se udeležijo duhovnih vaj in lepo število novicev. Kako veselo je bilo svidenje! Z nekaterimi sobratmi se že tri leta nismo videli. Kolika sprememba v tem času! Kar gledali smo drug drugega. Temu je v tem času zrastle

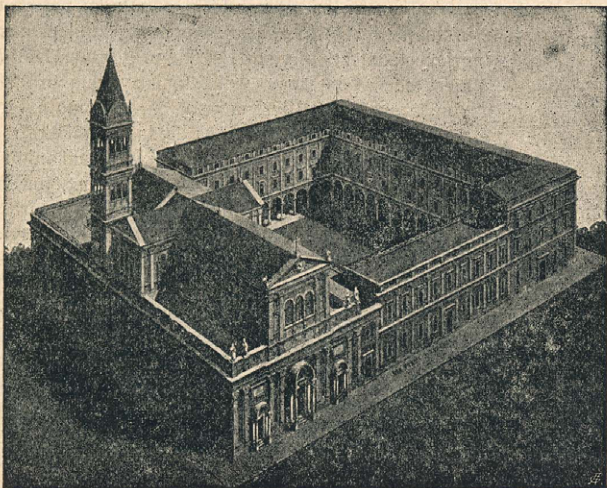
dolga brada, oni je bil ves bolan in shujšan, tretji zopet je šepal, ker je padel raz konja itd.

V rezidenci vikarijata nas je nad vse ljubezljivo sprejel naš salezijanski prvak škof Al. Versiglia. En dan smo preživeli v medsebojnih živahnih razgovorih; nato pa smo se umaknili v duhovno samoto, kakor jo zahtevajo duhovne vaje. V tej samoti, tako dobrodejni in osrečujejoči, smo zbirali novih moči za novo delo in nove napore v razširjenju sv. vere med ubogimi poganskimi narodi.

Iskreno se priporoča v molitev vsem sobratom in znancem

vdani v J. K.

Jožef Kerec
Sal. misijonar.



Zavod in cerkev presv. Srca Jez. v Rimu.

Iz raznih misijonov.

Assam (Indija).

Naš misijonar vlč. g. Jos. Gil poroča iz misijonske postaje Gauhati sledeče:

„Gauhati je sveto mesto za pogane Hindu. Nad mogočno reko Bramaputra, na zelenem gričku, se dviga veličastni tempelj, ki je posvečen boginji *Khall*, ki je nekaj sličnega kakor grška in rimska Venera. V ta tempelj prihajajo romarji ne samo iz Assama, ampak iz vse Indije. Na drugi strani reke je tempelj, posvečen bogu *Krishna*, ki predstavlja učlovečenega Vishnu. Sredi reke, na slikovitem otoku, se dviga zopet tempelj z mogočno kupolo. Tudi v mestu je mnogo templjev, ki so jih Indijci zgradili na čast raznim svojim malikom.

Tudi Mohamedanci imajo štiri krasne mošeje, v katerih častijo svojega Allaha.

Edino pravi Bog ima silno revno prebivališče,

ki je podobno bolj skladišču kakor kapeli, dasi se na zunaj precej dobro predstavlja. Streha in stene so iz tankih cementnih plošč; zato je v kapeli taka vročina, da od osme ure naprej sploh ni mogoče bivati v njej. Sklenili smo zato, da kapelo temeljito predelamo in napravimo iz nje vsaj nekoliko dostojnejše bivališče Jezusu v presv. Zakramentu. Tudi vedno večje število kristjanov nas sili, da jim zgradimo prostornejšo kapelo.

Kje bomo vzeli za to potrebna sredstva? Zapupamo v božjo previdnost in v velikodušnost onih naših dobrotnikov, ki jim je na srcu prospel in procvit našega misijona.“

Gauhati je najstarejši misijon v Assamu. Bil je ustanovljen l. 1872, ko je škof iz Krishnagar - a poslal semkaj gorečega misijonarja patra De Broy, ki si je izbral Gauhati za središče svojega delovanja. L. 1907 ga je nadomestil misijonar p. Rudolf Fontaine, ki je razvil v teh pokrajinah tako živahno delovanje, da se more imenovati pravi ustanovitelj tega misijona. V sedmih letih svojega delovanja je dvignil število kristjanov od 442 na 2252. Med vojsko l. 1915 so misijon prevzeli jezuitje iz Bengale. P. Carbery, ki je dobro poznal razne tukajšnje jezike, se je posvetil z vso vmeno misijonskemu delu in podelil 1015 krstov.

Dne 1. marca l. 1922, je stopil na mesto omenjenega jezuita, ki si je zlo-mil nogo, salezijanec Jos. Gil. Pozneje mu je prišel na pomoč še misijonar sal. Leon Piasecki. V dveh letih sta krstila 760 poganov, zgradila sedem novih kapelic v raznih naselbinah in otvorila tri sole v gorah *Garo*. L. 1923 so prišle v Gauhati tudi Hčere Marije Pom. ter otvorile praznični oratorij za deklice in sirotišnico, ki šteje sedaj 30 gojenk.

Vikarijat Shiu Chow (Kitajsko).

Apostolski vikar msgr. Versiglia, je poslal našemu vrhovnemu predstojniku poročilo o misijonskem delovanju v tem vikarijatu od 1. jan. do 15. avg. l. 1924. Iz tega poročila posnamemo nekatere podatke.

„Vojska in roparji povzročajo vedno večje težave. Nekatere pokrajine so postale sploh nedostopne, v druge pa imajo sicer dostop misijonarji Evropejci, ne pa katehisti domačini, ki bi jih ubili, ali vsaj zaprli. Delo se je silno pomnožilo in ga bo težko zmagovati, ako ne pride pravočasna pomoč.

V zadnjem času se je naše delo prav lepo razvilo in utrdilo. V Shiu Chow smo otvorili zavod za vzgojo salezijancev domačinov. Ustanovili smo tudi družbo *Kuneong* ali Kitajskih devic, ki

se bo kmalu razvila v pravo redovno ustanovo. Mnogo teh devic nam prav uspešno pomaga pri misijonskem delu. *Obrtna šola „Don Bosco“* zelo dobro uspeva. Imamo tiskarje, krojače in čevljarje. Te šole so pravo semenišče novih kristjanov, kajti gojenci se poleg obrti učijo tudi spoznavati lepoto naše sv. vere. Šola za deklice, ki obstoji že nekaj let ter je v zadnjem času prešla v roke Hčera Marije Pom., se je spremenila v zavod za deklice, notranje in zunanje. Zgradili smo tudi več novih kapelic in misijonarskih rezidenc, tako v *Ly Heu Kiao, Ho Si, Ki tan, Yi Teu Sui*, itd.

V tem kratkem času se je močno dvignilo število šol in učencev, oziroma učenk. Sedaj imamo 23 šol za dečke s 698 učenci, 19 šol za deklice z 519 učenkami. V vseh teh šolah se vrši redni pouk tudi o krščanski veri. Tako se vsa ta mladina polagoma in stopnjema pripravlja za sprejem katoliške vere. Upamo, da bo pod varstvom milosti božje setev začela kmalu poganjati klasje..“

Katanga (Kongo).

Katanga je ena izmed 12 provinc, v katere se deli Kongo, velika država v srednji Afriki. Ta dežela je silno bogata na rudnikih raznih kovin,

posebno radija. Razteza se v južnem delu Konga in sicer v najugodnejši legi vse države, ker je visoka planota in zato nima bolezni, kakor so v navadi v drugih tropičnih krajih. Le tupatam vlada malarija in bolezen spanja. Najhujša nadloga za deželo pa so divje zverine in bele mravlje.

Kdor hoče v Katango, se mora voziti po morju do *Captowna*, najjužnejše mesto v Afriki, nato pa še šest dni z brzovlakom. Vlada je poklicala salezijance v Kongo l. 1911 ter jim poverila civilizacijo črncev v Katangi. Najprvo so se naselili v *Elisabethwille*, ki je glavno mesto te dežele. Tu so ustanovili šolo za Evropejce, obrtno šolo za črnce, ki šteje danes 200 gojencev in osnovno šolo, istotako za črnce z 250 učenci. Mnogi izmed teh so že prejeli sv. krst. Črnci imajo tudi godbo, ki zelo dobro svira ter mnogokrat tudi javno nastopa.

Poleg teh ustanov imajo še poljedelsko šolo v *Kafubu*, 18 km od Elisabethwille. Od tu oskrbujejo misijonarji tudi okoličanska sela. Druga ustanova je v *Kiniami*, ki je oddaljena 115 km od glavnega mesta. Tu imajo poljedelsko šolo in lekarniški ambulatorij za črnce. Od časa do časa jih obišče lev. Pred dvema letoma je nenadoma planil na dvorišče in odnesel enega gojenca.



Čudež krščanske ljubezni na Kitajskem.

V bližini mesta *Shangai* je bilo nekdanje staro, obširno pokopališče in ob enem bivališče najbednejših zavrnencev usode. Tam so se izpostavljali umirajoči otroci, da so jih razrgali gladni psi. Neki pogan je iz usmiljenja do teh otrok dal zgraditi kolibo z dvema odprtinama, da so metali notri otroke, kjer so umirali vsaj na varnem pred psi.

Danes ima ves ta kraj popolnoma drugačno lice. Na njem se dvigajo obširni dobrodelni zavodi, urejeni po evropsko z električno razsvetljavo in z vodovodom. Tu najdejo zavetje nesrečneži vseh vrst: bolniki, vdove, sirote, starci, slepci, pohabljeni, slaboumni in številne žrtve opija in nečistovanja, okrog 1600 oseb.

Sredi teh zavodov je mala hišica, kjer stanuje 16 redovnic, ki oskrbujejo to ogromno podjetje.

Ta dobrodelna naprava, največja te vrste na Kitajskem, je bila otvorena dne 19. marca 1913 in je posvečena sv. Jožefu.

Čigavo je to delo?

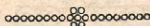
Vse to je zasnoval, izpeljal in organizoval Kitajec in goreči kristjan Jožef *Lo Pa Hong*, ki se sme po pravici imenovati apostol *Shangai-a*. Ima

visoke službe ter važna mesta v trgovskem in obrtniškem svetu. Vsi ga visoko čislajo, ne samo katoličani, ampak tudi protestantje in pogani.

Ni mogoče popisati, koliko dobrega se stori v teh zavodih. Od l. 1913 je našlo v njih pomoč skoro milijon nesrečnežev. V enem samem letu je bilo krščenih 1319 umirajočih poganov.

Lo Pa Hong je vzgleden katoličan in vnet salezijanski sodruđnik. Vsako jutro streže pri sv. maši in prejme sv. obhajilo. Z posebnim veseljem se peča s poučevanjem krščanskega nauka, pri čimer mu pridno pomagata njegova odrasla sinova. Pa njegovo delo se ne omejuje le na omenjene zavode. Z avtomobilom obiskuje tudi bližnje vasi, kjer ni misijonarjev, oznanja sv. vero in krščuje stare in umirajoče. Malo misijonarjev je podelilo toliko krstov v poslednji uri kakor *Lo Pa Hong*.

Ta mož je ustanovil tudi veliko sirotišnico, ki jo je poveril salezijancem. Lansko leto je odpotovalo v *Shangai* 17 naših misijonarjev, ter prevzelo v svojo oskrbo to, tako potrebno ustanovo. Ko bo popolnoma dovršena, bo imela prostora za 500 sirot.



Šaštín (Češko - slovaška).

Vestnik je že poročal, kako so se naselili salezijanci v začetku tekočega šolskega leta med slovaškim narodom in otvorili svoj prvi zavod v Šaštínu. Došlo nam je obširnejše poročilo o njihovem prihodu in prvih uspehih njihovega delovanja, iz katerega posnemamo sledeče:

Dr. Jantausch, ap. administrator trnavske nadškofije je na prošnjo tamošnjega dekana, g. Nečesáleka poveril salezijancem bivši jezuitski samostan skupno s šaštinsko župnijo in prekrasno božjepotno cerkvijo žalostne Mat. božje, zavetnice slovaškega naroda.

Na praznik Marijinega rojstva je Šaštín slovesno sprejel prve don Boscove sinove.

Si er sta prišla ta dan le dva salezijanca — drugi so sledili kasneje — vendar se je zbralo vse mesto in prebivalstvo iz okolice, da ju dostojno pozdravi. Ljudstvo in mestne oblasti so jima šle nasproti z godbo in zastavami daleč iz mesta, kjer je imel župan pozdravni govor. Tik pred mestom so ju čakali Orli in Orlice v krojih in z godbo ter navdušeno pozdravili nova duhovna voditelja. V slovesnem sprevodu, med sviranjem godb in pevanjem narodnih in nabožnih pesmi sta se salezijanca peljala skozi mesto v cerkev, kjer jima je po slovesnem blagoslovu predal v imenu cerkvene oblasti tamošnji dekan šaštinsko župnijo in romarsko cerkev.

Don Boscova sinova je čakalo na novem mestu mnogo težkega dela. Župnija je bila zaradi pomanjkanja duhovnikov močno zanemarjena. Razen tega sta preživela prve mesece v veliki revščini, ker v župnišču in bivšem samostanu sta našla le gole stene, z druge strani pa sta morala samostan preurediti in ga opremiti za skorajšnji prihod gojencev, ki so se do tedaj šolali v Italiji.

Takoj prve tedne ju je iznenadil nepričakovan obisk dveh škofov. Naša salezijanca sta bila baš v obednici, ki je bila opremljena le z eno mizico in dvema stoloma, tako da škofa še sesti nista imela kam. Še bolj pa sta prišla v zadrego, ko nista vedela, s čim škofoma postreči. Morala sta poslati po kosilo v bližnjo gostilno, če nista hotela visokih dostojanstvenikov odsloviti lačnih in žejnih. — Tako sta se cerkvena pastirja na lastne oči prepričala o ubožnem življenju don Boscovih sinov, ki nista prišla na slovaška tla za drugo, kot da tudi tu izpolnjujeta očetovo geslo: „Daj mi duše, drugo vzemi!“ — Dokaz za to so imeli pobožni Slovaki takoj prvi dan njunega prihoda v Šaštín. Pol ure po sprejemu sta že sedela v spo-

vednici, katero so verniki trumoma oblegali, in spovedovala sta pozno v noč.—

Čez nekaj tednov so došli i ostali sobratje, a šolsko leto so slovesno otvorili šele 8. dec., na praznik Brezmadežne. Nalašč so izbrali ta dan, ker tudi častitlj. don Bosco je pred 83 leti prav na Brezmadežno začel svoje delovanje. Velika romarska cerkev, ki ima prostora za 6000 ljudi, je bila ta dan mnogo premajhna, da bi objela vse vernike, ki so prihiteli k božji službi. Razdelili so nad 2000 sv. obhajil.

Zelo slovesno so obhajali tudi praznik sv. Franciška Sal. Priredili so prvo akademijo o salez. sotrudstvu, katero je zaključil kratek dramatični prizor. Občinstva je prišlo toliko, da jih polovico ni dobilo prostora in so morali vso prireditvev drugič ponoviti. Ko je ljudstvo videlo, da se salez. delovanje ne omejuje le na cerkev, temveč se poslužuje tudi gledališča, petja, godbe in drugih sredstev, da mladino in odrasle nedolžno zabava in izobrazuje, je še bolj vzljubilo don Boscove sinove. Kljub temu, da je bil vstop na prireditvev prost, so med gledalci nabrali nad 2000 Kč. prostovoljnih darov.

Naši sobratje imajo v Šaštínu zavod z domačo gimnazijo za dečke in mladeniče, ki se žele posvetiti duhovskemu stanu v salez. družbi — tako zvanostanovo Mar. sinov — oskrbujejo župnijo, so na razpolago številnim romarjem, poučujejo krščanski nauk v šaštinski ljudski in meščanski šoli in v ljudski šoli pri podružnici v Stražah, vodijo močen orlovski in orliški odsek in imajo že lepo razvit praznični oratorij. Vse to delo vrše le 4 duhovniki in 3 kleriki.

Šaštín je ponosen, da je dobil salezijance. Pa tudi druga mesta si jih žele in vedno prihajajo nove prošnje in ponudbe. Tako hoče neka gospa v Bratislavi podariti vse svoje imetje, krasno palačo, obsežen vinograd in več stotisoč Kč. v gotovini, samo da bi salezijanci tudi tam otvorili zavod. Neka druga oseba v Bratislavi je v ta namen že odstopila 2 orala zemljišča v notranjosti mesta.

Žal, da tem prošnjam ne morejo ustreči, ker slovaški salezijanci imajo še malo duhovnikov. Vendar je upati, da se bodo don Boscove naprave med Slovaki bujno razvile, ko pride pomoč iz Italije, kjer se šola okrog 30 slovaških klerikov.

Koliko hvaležnega dela še čaka naše sobrate, kako obširno polje udejstvovanja!

Podpirajmo jih s svojo molitvijo in prosimo Gospoda zetve, naj pošlje delavcev v svoj vinograd tudi na Slovaški zemlji.



Po salezijanskem svetu.

Tudi med brati Čehi so se začeli številneje vzbujati salezijanski poklici. Posebno goreče delujeta v ta namen č. g. dr. Stanel in č. g. Klement, zaslužna salez. sodružnica. Sklenila sta zbirati fante, ki bi imeli poklic in veselje za duhovski in redovni stan, ter jih pošiljati v Italijo, da se tam v naših zavodih izšolajo in potem vrnejo na rodna tla ter tudi tam ustanove salez. zavode. Začetkom decembra min. leta je pripeljal c. g. dr. Kulač v Turin 25 navdušenih dečkov in mladeničev, ki se žele posvetiti naši družbi. Zvečine so izšli iz orlovskih vrst. — Predstojniki so jim dali na razpolago zavod v Perosi Argentini na Laškem, kjer so bili do lani Slovaki. Pouk imajo ves v češkem jeziku.

V Londonu, na Angleškem je bil v „Westminster Hall“ poleg znane stolnice dne 25. jan. zelo dobro obiskani shod salezijanskega sotrudištva pod predsedstvom pomožnega škofa msgr. Brawn-a. Navzoča sta bila tudi oba najvišja mestna oblastnika. Shod je posetil tudi, nam Slovencem znani, kardinal Bourne, ki je prinesel brzozjavni pozdrav sv. očeta ter podelil navzočim svoj blagoslov. Izjavil je, da je ponosen na to, da je on prvi salezijanski sodružnik na Angleškem, ker ga je vpisal še don Bosco pred 40 leti.

Petrolina (Brazilija) je prestolnica istoimenske škofije. To škofijo je sv. stolica izročila salezijancu msgr. Malanu, ki se odlikuje po neizčrpnosti delavnosti. Dne 2. februarja je blagoslovil temeljni kamen novi stolnici, ki bo po svoji veličastnosti pravi kras vsega mesta. Posvečena bo Srcu Jezusovemu.

Številke govore. V Argentini, ki je salezijanci l. 1875 stopili prvokrat na ameriška tla, imajo danes: 39 misijonskih postaj, 55 zavodov za notranje gojence, 66 zavodov za zunanje učence, 80 prazničnih oratorijev, 9 obrtnih šol, 6 poljedeljskih šol in 3 bolnišnice. Ves ta ogromni porast salezijanskih naprav v tej republiki pripisujejo salezijanci posebni priprošnji Marije Pomočnice.

V Turinu gradijo salezijanci novo cerkev v predmestju sv. Pavla na čast Jezusu mladeniču in sv. Družini. Slovesno bo posvečena še v tem letu. Poleg te cerkve se krasno razvija praznični oratorij, ki zbira v svojem okrilju veliko število mladine in družinskih očetov.

Bivši salez. gojenci v poljski republiki se izredno živahno gibljejo. Posebno ošwiencimsko in varšavsko okrožje označuje lep napredek in žilavo delavnost.

Varšavsko okrožje je imelo začetkom t. l. občni zbor, na katerem so sklenili prirediti skupno svetoletno romanje v Rim ter obiskati ob tej priliki tudi Turin, počastiti grob dragega očeta don Bosca, se pokloniti vrhovnemu predstojniku salez. ustanov in si ogledati znamenitejše kraje iz početka salez. družbe. To romanje prirede med počitnicami, da se ga lahko udeleže tudi člani profesorji, učitelji in drugi državni uslužbenci. — Nadalje so sklenili ustanoviti nov list kot glasilo Zveze bivših salez gojencev v poljski republiki.

Razen tega zaznamujemo razveseljiva dejstva iz delovanja varšavskega okrožnega odbora:

1) Ustanovil je odsek za posredovanje dela, ki je v zvezi z že obstoječimi sličnimi državnimi in privatnimi ustanovami, vodi tozadevno korespondenco s člani in oglašja prosta mesta za zdaj v poljskem „Sal. Vestniku“ — ki je mesečnik — a pozneje jih bo v novem zveznem glasilu.

2) Otvoril je odvetniško pisarno, ki nudi vsem zveznim članom brezplačno pomoč v zadevah civilnega in kazenskega prava.

3) Okrožni blagajnik vodi posojilnico, ki daje članom posojila na nizke obresti, za zdaj sicer le za dobo nekaj mesecev, ko pa se blagajna bolj okrepi, tudi za daljši rok.

4) S sodelovanjem članov in sodružnikov zdravnikov so začeli organizovati za bivše gojence posebno zdravniško pomoč, ki bo po možnosti brezplačna ali vsaj po znižani ceni.



Praznik Marije Pomočnice.

Za razširjanje Marijine slave med vernim ljudstvom je sv. cerkev ustanovila poseben praznik, ki naj bi v vseh časih izpričeval, da je Marija v polnem pomenu besede **Pomočnica kristjanov**.

Na Francoskem so se še poznali krvavi sledovi, koder je šla kot vihra strašna revolucija, ko se je pojavil veliki genij Napoleon. Pol Evrope si je že podvrigel. Pa to mu ni zadostovalo; hotel je, da se

mu ukloni tudi Petrov namestnik, rimski papež Pij VII. Zahteval je od njega, da mu izroči vsa posestva, katera so nekdanj frankovski kralji darovali cerkvi, da vzdržuje duhovščino in papeški dvor. Ni šlo zlepa; zato pa mu jih je iztrgal zgrda, papeža samega pa odvedel v Savono, kjer so spočetka ravnali z njim dostojno, pozneje pa z največjo nasilnostjo. Še brevir so mu prepovedali moliti-

Tedaj pa je papež dejal: Zdaj pa le sporočite Napoleonu, da je njegovo orožje nehalo zmagovati.

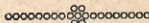
Medtem pa je Napoleon divjal z vojsko, kakor vihar čez kraljestva in cesarstva, vsa je podjarmil. Le Rusija se mu je zoperstavila. Ko je Napoleon dobil pismo s papežev preroško, se je pomilovalno nasmehnil in samozavestno dejal: „Vsa papeževa izobčenja ne izbijejo iz rok orožja mojim vojakom.“ Toda hudo se je zmotil. Neštevilna njegova vojska je trkala že na vrata Moskve, ko pritisne mraz, kakršnjega že davno ne pomnijo. — Vojakom so roke drevene in padalo jim je orožje iz njih. Umikali so se pred pritiskajočimi Rusi. Razpršili so se in porazgubili, kolikor jih niso zagrnili mrzli valovi Berezine. Napoleon pa si je komaj rešil življenje. Tako so se do pičice izpolnile papežev besede. Naslednje leto je še enkrat poskusil srečo, toda zastoj. Pri Lipskem — v bitki narodov — je bil popolnoma poražen. Izgnan je bil na Elbo. Še enkrat se je dvignil, pa pri Waterloo je ugasnila njegova slava. Moral je na samotni otok sv. Helene. Ko je neprijazna sapa nesreče gnala njegovo ladjo v prognanstvo, se je papež v nepopisnem slavu vračal v večni Rim. — Kako različna je bila njuna usoda! Pred Bologno mu prihiti nasproti duhovščina in ljudstvo. V Ankoni so ga mornarji nesli na trg sv. Avguština; veselja in navdušenja ni bilo konca. Rim ga je sprejel z neizrečeno radostjo. Vse mesto je bilo razsvetljeno cele tri noči: Kvirinal (zdaj kraljeva palača) pa je bil ves preprežen z

venci in vihrajočimi zastavami. Pri Porta del popolo ga je čakala krasna kočija; mesto konj pa je stalo 72 lepo oblečenih rimskih mladeničev, ki so ga peljali skozi mesto v Vatikan, odtod na Kvirinal. Kaj takega Rim še ni videl. Kakšna razlika med rimskimi vojskovodji in cesarji, ko so po krvavih vojskah šli zmagoslavno čez „forum“ na Kapitol! Za njim so stopali v verige vkovani sužnji, škrtali z zobmi in kleli kruto usodo. Tu pa ne čuješ drugega kot vzklik od veselja prekipevajočih duš — sama ljubezen polje v vsakem srcu, pesem ljubezni doni nad večnim mestom pod nebo. To se je godilo 24. marca 1. 1814.

Ko je v Fontainebleau Napoleon napel vse sile, da zlomi neupogljivega papeža in ga primora da se odpove kraljestvu, tedaj se je Pij VII. zaobljubil, da ustanovi praznik Marije Pomočnice za vesoljno cerkev, če mu mogoča Devica pripomre, da se vrne v Rim.

In pomogla mu je. Naslednje leto po slovesni vrnitvi v Rim, je papež Pij VII. z odlokom 15. oktobra 1815. za večne čase posvetil dan **24. maja** v čast Mariji Pomočnici, ki je vrnila cerkvi in vernemu ljudstvu zlato prostost. S tem dnevom se je pričela vrsta premnogih čudežev, ki se gode še danes na priprošnjo Marije Pomočnice kristjanov.

Prav tedaj pa je božja previdnost poklicala v življenje apostola, ki bo razširil Njeno čast po vesoljnem svetu — čast. don Bosca.



Milosti Marije Pomočnice.

Hočete milosti Marije Pomočnice?

1. Imejte trdno zaupanje in molite! Molite k Jezusu v Najsv. Zakramentu, ki je vir vseh milosti in k Materi božji, ki je posredovalka za vse milosti!

Posebno priporočamo devetdnevnicu za čast Mariji Pomočnici. Devet dni zaporedoma molite vsak dan 3 očenaše in češčene-marije na čast najsvetejšemu Zakramentu z vzklikom: „*Naj vedno češčeno in hvaljeno bo presveto in božje Rešnje Telo!*“ in trikrat češčena bodi Kraljica z vzklikom: „*Marija pomoč kristjanov prosí za nas!*“

2. Obljubite, da se hočete varovati greha in ohraniti posvečujočo milost božjo na

duši. Vsaj enkrat med devetdnevnicu prejmite sv. zakramente!

3. Obljubite miloščino ali kako drugo dobro delo v prid salezijanskim napravam, ki so se razvile pod posebnim varstvom Marije Pomočnice!

Angela Cotič, Gorica piše: „Pošiljam 10 lir v dar za uslišano prošnjo. Morala sem se podvreči izpitu, ki je bil odločilen za mojo bodočnost. Goreče sem se priporočila Mariji za pomoč ter ji obljubila 20 lir za njeno svetišče. Uslišala me je. Zato izpolnim obljubo. V kratkem pošljem ostalih 10 lir.“

Frančiška Kuzmin iz Gorice nam poroča: „Zbolela sem nevarno v glavi in na očeh. Zdravila so malo pomagala. Prosila sem pomoči Marijo ter ji obljubila majhen dar in zahvalo v Vestniku.“

Marija me je uslišala in ozdravila. Bodi ji prisrčna hvala. Pošiljam 100 Din.“

Kavčič Apolonija iz Dražgoš je bila bolna pol leta. Zadnjih 14 dni ni mogla nič stati na nogah tēr je trpela grozne bolečine. Obljubila je dar za Marijino svetišče. V dveh dneh so prenehale vse bolečine. Dne 8. nov. je prišla osebno in prinesla obljubljeni dar 100 Din.

Neimenovana iz D. M. v P. pošilja 1000 Din v zahvalo M. P. za ozdravljenje v nevarni bolezni.

Marija Starc, Roviše, nam sporoča: „Tri leta mi je po ušesih šumelo in bila sem v nevarnosti, da oglušim. Bila sem pri zdravniku, a ta mi je izjavil, da je zamujeno. Tedaj sem se zatekla k Mariji Pom. z devetdnevnico. Zadnji dan devetdnevnice je bilo moje uho zdravo. Pošiljam dar za Marijino svetišče.“

M. P. od sv. Tomaža piše: „Moja sestra je imela črevesnega raka. Neizmerno je trpela. H koncu so se pridružile še duševne muke: imela je strašne napade obupa. V tej stiski smo se zatekli k Mariji Pomočnici na Rakovniku ter dali za devetdnevnico. Ni bilo zastoj. Bolnica se je umirila ter kmalu nato mirno in vdano v Gospodu zaspala.“

Dalje se zahvaljujejo za milosti:

Ana Savšek, Vel. Preska za pomoč v težkih urah. Dar 100 Din.

Mici B. pošilja 50 Din v zahvalo za vse dobre in milosti.

Antonija Koprivc, Breznica pošilja 100 Din v zahvalo za milostno ozdravljenje služkinje.

F. S., Poljane za ozdravljenje težke bolezni. Marija Železnik - Pregelj, Zagorje pošilja 100 Din ter se zahvaljuje za ozdravljenje mame v hudi bolezni.

Jesenšek Franciška, Sp. Jelenje za izkazane dušne in telesne dobrote.

Ž. M. Pilštanj, Mariji Pom. — in čast. don Boscu za ozdravljenje.

Alojzija Siffer za ozdravljenje bolezni v nogah. Pošilja 100 Din.

Marija Hafnar za ozdravljenje na očeh.

Gera Vindiš, Sv. Andraž v Halozah za pomoč v veliki stiski. Pošilja dar 100 Din.

Marija Rant, Dobrova pri Ljubljani za uslišano molitev. — Ana Dequal za ozdravljenje svoje hčere v teški bolezni.

N. T. Šoštanj za dobljeni mir. Pošilja 100 Din. Neimenovana za pomoč v dušni in telesni stiski. Ana Hrvat, Miravce za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi.

Marija Šmigoc Mariji Pom. in čast don Boscu za ozdravljenje težke bolezni. Pošilja 60 Din.

Posestnik iz N. za zdravje pri živini. Dar 100 Din. Jera Polc, Aržiše, za vse prejete milosti. Pošilja 100 Din.

Okoren M. pošilja 50 Din za uslišano prošnjo.

Marija Otorepec pošilja 15 Din. v zahvalo za dobljeno pomoč v sili.

Mici V. Loka pri Zid. mostu za uslišano prošnjo. Jakob Rednak, Celje za ozdravljenje v hudi pljučni bolezni.

Matilda Gradišnik, Št. Vid pri Planini za uslišano molitev.

Članica Mar. družbe Mariji Pom. in bl. Tereziji Deteta Jezusa za zdravje na očeh.

Marija Š. za srečno izteklo pravdo. Pošilja 50 Din T. B. Križevci se zahvaljuje za ozdravljenje Micika Novak, Vidanovci za ozdravljenje otrok. Marija Miklavčič daruje 50 Din v zahvalo za zdravje.

Neimenovana Mariji Pomočnici in don Boscu za ozdravljenje svoje hčerce.

Pepca Nanut pošilja dar za svetišče in se zahvaljuje Mariji Pom in Dominiku Savju za zdravje.

Neimenovana iz Zabukovja pošilja 210 Din za svetišče v zahvalo za prejete milosti v velikih nadlogah.

Katarina Vrhovnik daruje 25 Din in se zahvali Mariji za zdravje.

Tončka Kovačič za uslišanje v važnih zadevah. Francka Virant daruje 100 Din v zahvalo Mariji za prejeto milost.

Terezija Tereli Mar. Pom. in Srcu Jezusovemu za srečen izid pravde.

Marija Arnshek daruje 100 Din v zahvalo za dobljeno zdravje na roki.

A. V. od sv. Tomaža pošilja 20 Din in se zahvaljuje za vrnjeno zdravje.

Helena Zevnik za večkratno pomoč v zelo važnih zadevah.

P. G. Mariji Pom. za pomoč v dveh zelo važnih zadevah.

Ivana Pongrani Mariji, da ji je obvarovala sina velike nesreče.

Klavžar Vid za več izkazanih milosti. Pošilja 100 Din.

Terezija Murk za uslišano prošnjo. Pošilja 50 dinarjev.

Jožefa Gölz za zdravje. Pošilja 5 Din.

Helena Lušenc za zdravje. Pošilja 40 Din. Šket, Dramlje, pošilja 100 v zahvalo za hitro pomoč.

Mici Grbec za ozdravljenje na smrt bolne hčerce. Ana Lebič, Celje, za vrnjeno zdravje sebi in otroku.

Š. Marija pošilja 100 Din v zahvalo Mariji za pomoč v hudi stiski.

Marija Milošič pošilja 38 Din v zahvalo za rešitev silne bolečine.

F. C. za ozdravljenje svoje sestre in za več drugih milosti.

Jerica Vrhovec, Veržej, za prejete milosti. Pošilja 25 Din.

Spored praznika Marije Pom. na Rakovniku.

V soboto, dne 23. majnika:

Ves dan prilika za spoved. — Sv. maše od 5ih do 10ih. — *Zvečer*: Ob 5ih koncert. — Ob 6ih akademija s prizori in petjem pri lurški votlini. Ob 8ih pridiga pred lurško votlino; nato spreved s cvetjem in svečami do Marijinega oltarja v svetišču. Darov. cvečic in sveč Mariji. Posvetitev Mariji Pomočnici. Blagoslov z Najsvetejšim. — Ob 9ih razsvetljava svetišča in umetni ognji. — Ob 10ih večerne molitve. Od 11-12ih ura molitve pred Najsvetejšim.

Romarji morejo ostati vso noč v cerkvi v kriпти ali na velikem hodniku zavoda.

V nedeljo 24. majnika.

Predpoldne: Ob štirih prva sv. maša z obhajilom. — Ob petih sv. maša pred Najsv. za sotrudništvo in govor za vajo srečne smrti. — Ob sedmih sv. maša za gojence — Ob poldesetih govor in pontifikalna sv. maša. Po maši shod sotrudništva.

Popoldne: Ob pol štirih slavnostni govor pred lurško votlino, nato procesija, ki se vrne skozi cerkev na notranje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim. Po procesiji koncert.

Sveče za procesijo se bodo prodajale na stojnici pred svetiščem.



Razno.

Salez. misijonska prireditve v Ljubljani.

Zanimanje za misijone se čezdalje bolj prebujata med ljudstvom. Za to prebujanje se imamo zahvaliti misijonskim listom, ki osvetljujejo, kako velikega pomena je delovanje za misijone, in misijonskim predavanjem, ki kažejo junaško delovanje katol. misijonarjev in velike uspehe tega delovanja. Tako predavanje so imeli dne 1. marca tudi salezijanci v veliki dvorani Uniona. Dvorana je bila natlačeno polna, kakor dotlej le malokrat. Prireditve je s svojimi pestrimi točkami in veliko živahnostjo pustila v navzočih tolik vtis, da se je odlični gospod, ki je prisostvoval prireditvi hvaležno izrazil: „To je ena najlepših prireditve, ki sem jih videl v Unionu.“ Predavanje z jasnimi skioptičnimi slikami, ki so osvetljavale salezijanske misijone po širnem svetu, je bilo zelo zanimivo in živahno. Dva kratka dramski prizora iz salez. misijonov v Patagoniji sta povečala pozornost; salezijanska godba iz Mladinskega doma in vrli pevski zbor salez. sotrudnikov in sotrudnic sta pa blažila odmore tako, da je bila vsa prireditve nepretrgana veriga zanimivih različnosti, ki so se vršile po sledečem sporedu: I. Slavnostna Ouvetura, Sobek (godba) — Slava don Boscu, dr. Hlondowski (zbor) — Pred začetkom salez. misijonov (govoril vlč. g. kanonik dr. Klinar) — II. Hrvatsko Prelo, Muhovič (godba) — Bog usliši nas, A. Mav (zbor) — Iz življenja salez. misijonarja v Patagoniji (I. dram. prizor) — Salez. misijoni (skiopt. slike I. Del) — III. Večer na Savi Zajc (godba) — Sem kakor oljka, St. Premrl (zbor) — Iz življenja salez. misijonarja v Patagoniji (II. dram. prizor) — Salez. misijoni (skiopt. slike I. Del) — Sklepna koračnica.

* * *

Iz Murske Sobote nam sporočajo:

Naš zavod je sicer majhen, pa vendar v glavnem posnema vse večje zavode. Tako n. pr. je tudi k nam prišel sv. Miklavž, pa še zelo dobre volje in bogat; tudi mi smo proslavili Brezmadežno s petjem in deklamacijami in tudi sv. Francišku Sal. smo pokazali, da ga ljubimo. Ker nimamo svoje kapelice, moramo hoditi k sv. maši v farno cerkev. Ta je sicer tik zavoda, pa vendar smo odvisni in ne moremo imeti svojih slovesnostih. Ob nedeljah in praznikih se naši dijaki udeležujejo dijaške maše, ki je tudi v farni cerkvi. Pridigo imajo doma v učilnici, večerne molitve pa v obednici.

S prav posebno gorečnostjo smo se pripravljali za praznik sv. Jožefa. Ustanovljeni sta družbi „Brezmadežne in Savio Dominika.“ Za velikonočne počitnice so odšli vsi gojenci domov. Zadnje štiri dni pred odhodom so pa opravili duhovne vaje skupno z drugim dijaštvom.

Še dve posebnosti naj omenim. Godba in gledišče! Brez teh dveh je v zavodu vse mrtvo. Kakšna pa je naša godba? Taka da so vsi mogoči instrumenti v njej. Imenuje se „gramofon.“

In gledišče? Dobro četrtino učilnice zavzema oder, ki nosi napis: Bogu v čast, mladini v korist. Ko se zaslisi: Igra bo! to vam je veselja. Ker je malo prostora, povabimo le nekaj ožjih dobrotnikov in dijaštvo. Seveda, pride veliko drugih, zlasti otrok, katerim človek s težkim srcem zapre vrata, zato jih pustimo notri in jih razdelimo po vseh kotičkih. Veliko dobrega bi se storilo tem otrokom, če bi že imeli prazniški oratorij. Toda zaenkrat nam zato manjka potrebnih prostorov. Ščasoma bo vse prišlo in tudi tu v Prekmurju se obeta salezijanskim napravam lepa bodočnost.

